

[Petra Petersen.]

der fra det radikale venstres og socialdemokratiets side udvist med hensyn til moderskabsydelsen omkring 1946, har jo også været dalende.

De vigtigste argumenter, der har været fremført imod lovforslaget, er dels bekostningen ved at gennemføre det, dels at der er andre sociale foranstaltninger, der er mere nødvendige end moderskabsydelsen. Efter min mening er det forkert at foretrække den ene gren af sociallovgivningen fremfor den anden. Alle grene er lige vigtige, og derfor bør alle grene af vor sociallovgivning udvides, så det menneskelige behov stadig følges. Gjorde man det, stod man ikke i den situation, man står i i dag: at der stadigvæk er mange udækkede områder i vor sociallovgivning; men det gør man altså ikke hverken på det område, vi her behandler, eller på andre, og den sociale nød i landet er derfor stærkt stigende. Den udvidelse af sociallovgivningen på andre områder, som det ærede medlem hr. Strøm som socialminister og også den nuværende socialminister har fremhævet som mere nødvendig end udvidelsen på dette område, er ikke gennemført. Det er ikke rigtigt, som den nuværende højtærede socialminister siger, at der er sket forbedringer — jeg skal senere komme tilbage dertil.

Den stadigt stigende nød viser jo også, at de mennesker, som trænger til hjælp, ikke er blevet hjulpet. Føringelsen af hele den brede befolknings levestandard vokser med rivende hast, så det er meget svært at klare tilværelsen. Det gælder i dag ikke som tidligere kun den fattigste del af befolkningen, men efterhånden også alle de familier, som tidligere klarede sig pænt. Ikke mindst er det i dag en stor økonomisk byrde at have børn. Det er så ofte sagt sådan ved passende lejligheder, at familie og hjem er ryggraden i samfundet, og det er rigtigt, det erkender jeg. Men den store stigning i antallet af skilsmisser — Danmark ligger som et af de lande, der har den højeste skilsmisseprocent — og de mange selvmord, også blandt kvinderne — antallet af selvmord blandt kvinder er jo betydelig højere end før — viser, at der er noget, der er galt i vort samfund. De ulovlige aborter og det dalende fødselstal viser det samme. Lad være, at den højt-

ærede socialminister ikke mener, at fødselshyppighedens nedgang er katastrofal. Jeg ved ikke, hvor langt man skal ned, for at den kan siges at være det, men jeg ved, at det er en kendsgerning, at fødselsprocenten i 1946 var 23,4 mod 18,9 i 1949, at der i 1946 fødtes 96 000 børn her i landet mod 80 000 i 1949. Jeg har ikke tallene fra 1950 og 1951, jeg kunne ikke nå at fange dem, da den højtærede socialminister nævnte dem. Det er af stor samfundsmæssig betydning, at den produktivt beskæftigede del af befolkningen står i et passende forhold til den del, der på grund af alder ikke længere kan deltage i produktivt arbejde. Derfor er det dalende fødselstal et varsko, hvis ikke det er katastrofalt. Det var også ud fra samfundets interesse i folketallets opretholdelse, at befolkningskommissionen fandt det rimeligt og naturligt at fordele udgifterne ved en fødsel over alle samfundets borgere og ikke at overlade det til den enkelte familie.

Der er ved tidligere førstebehandlinger af dette lovforslag af de ærede ordførere her i tinget talt om familiens ansvar og glæden ved at have børn, et ansvar og en glæde, der ikke bør tages fra den, og jeg er sikker på, at flere af ordførerne vil gentage det her i dag. Ingen tager jo ansvaret og glæden fra moderen, fordi hun mærker, at det samfund, som hendes barn engang skal give sin arbejdskraft, hjælper hende over de økonomiske vanskeligheder, der følger med hendes barns fødsel. Mon nogle tror, at lille Peters mor er mindre stolt den dag, hun for første gang følger sin dreng til skole, fordi skolen er kommunal? Jeg tror det ikke. Hun ved nemlig, at barnet er en værdi for samfundet, og at hun yder sit store bidrag til opretholdelse af hele maskineriet gennem de skatter, hun betaler. Moderskabsydelsen er en nødvendighed. En fødsel er i dag så kostbar, at den sætter en familie i stor gæld. Jeg ved det, jeg taler med arbejdere hver dag. Mange kommer til mig med deres bekymringer netop i anledning af, at familien skal forøges. Ingen eller meget få arbejderfamilier er i stand til at opspare den sum, en fødsel kræver. Af en almindelig indtægt kan der ikke afses midler til fremtiden, det øjeblikkelige kræver, hvad der er. Det øjeblikkelige bliver jo ikke en-